

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko S. Sp. z o.o. w B.

o odszkodowanie i sprostowanie świadectwa pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2014 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 r., VI Pa (...), Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. oddalił apelację pozwanej S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 26 lutego 2013 r., VII P (...), w sprawie z powództwa A. K. o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Od wyroku Sądu Okręgowego strona pozwana wniosła skargę kasacyjną, której potrzebę przyjęcia do rozpoznania uzasadniła powołaniem się na "nieadekwatną, a nawet przeprowadzoną *contra legem* wykładnię przepisu art. 52 k.p. dokonaną przez Sąd Okręgowy". Według skarżącej, Sąd Okręgowy "bezrefleksyjnie opierając się na argumentacji Sądu Rejonowego (...) stwierdził, iż

ewentualny fakt wyrządzenia szkody skarżącej spółce, w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki nie stanowi podstawy do wypowiedzenia umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.". Zdaniem strony pozwanej, już samo umyślne, zawinione bądź opierające się na niedbalstwie wykorzystanie przez pracownika swego stanowiska dla celów prywatnych w postaci dysponowania środkami finansowymi pracodawcy, nawet bez zamiaru ich przywłaszczenia, stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, tym samym "znamiona art. 52 § 1 pkt 1 k.p. zostały wypełnione w warstwie samowolnego dysponowania majątkiem skarżącego, które *ipso facto* stanowią ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych". Z tej przyczyny zachowanie powoda powinno być zakwalifikowane jako naruszenie art. 100 § 2 pkt 4 k.p., bo spowodowało realną szkodę majątkową po stronie skarżącej spółki. Każde przywłaszczenie mienia pracodawcy jest zawsze ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych, niezależnie od wartości tego mienia. Z tej przyczyny orzeczenie Sądu Okręgowego narusza ponadto zagwarantowaną konstytucyjnie ochronę prawa własności oraz nie respektuje wyrażonego w art. 32 ust. 2 Konstytucji RP zakazu dyskryminacji w życiu gospodarczym. Pozwana wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i zmianę poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego przez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu za wszystkie instancje, a także o wydanie orzeczenia o obowiązku zwrotu przez powoda na rzecz strony pozwanej świadczenia spełnionego na mocy prawomocnego wyroku wydanego w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wywód przedstawiony we wniosku o rozpoznanie skargi oznacza, że strona pozwana uważa, iż wniesiona przez nią skarga powinna zostać rozpoznana, gdyż jest oczywiście uzasadniona. Tego poglądu Sąd Najwyższy nie podziela, bo zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego - w odniesieniu do ustaleń faktycznych stanowiących

jego podstawę - w zakresie wykładni i zastosowania art. 52 k.p. (ani tym bardziej w odniesieniu do wykładni art. 21 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP), nie jest dotknięte brakami widocznymi "na pierwszy rzut oka", bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107).

Argumentacja przedstawiona przez skarżącą opiera się na okolicznościach, które nie stanowiły podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku. Skarżąca wychodzi bowiem z założenia, że powód dopuścił się przywłaszczenia mienia należącego do pracodawcy, przez co naruszył w sposób ciężki obowiązki pracownicze. Tymczasem w sprawie ustalono, że powód "nie przywłaszczył" jakiegokolwiek mienia należącego do Spółki. Wykonawca usługi hydraulicznej świadczonej prywatnie w domu powoda, wystawił fakturę VAT i omyłkowo wskazał w niej - jako podmiot zlecający - Spółkę zamiast powoda. Powód nigdy nie żądał od wykonawcy, aby faktura z tytułu wykonania prywatnie zleconej usługi została wystawiona na pozwanego pracodawcę i błędnym wystawieniem faktury przez wykonawcę nie można obciążać powoda. Takim ustaleniem faktycznym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), w związku z czym nieskuteczne jest sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na innych okolicznościach niż stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.